

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 27. septembra 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Nariadenie (ES) č. 6/2002 – Článok 20 ods. 1 písm. c), článok 79 ods. 1, ako aj články 82, 83, 88 a 89 – Žaloba pre porušenie – Obmedzenie práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva – Pojem ‚citácia‘ – Nariadenie (ES) č. 44/2001 – Článok 6 bod 1 – Právomoc v súvislosti s ďalším žalovaným, ktorý má pobyt mimo členského štátu súdu, na ktorom bola podaná žaloba – Územný rozsah právomoci súdov pre dizajn Spoločenstva – Nariadenie (ES) č. 864/2007 – Článok 8 ods. 2 – Rozhodné právo v súvislosti s návrhmi na vydanie príkazov o sankciách a iných opatreniach“

V spojených veciach C-24/16 a C-25/16,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajský súd Düsseldorf, Nemecko) zo 7. januára 2016 a doručené Súdnemu dvoru 18. januára 2016, ktoré súvisia s konaniami:

Nintendo Co. Ltd

proti

BigBen Interactive GmbH,

BigBen Interactive SA,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič (spravodajca), predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu druhej komory, sudcovia A. Prechal, C. Toader a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. decembra 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Nintendo Co. Ltd, v zastúpení: A. von Mühlendahl a H. Hartwig, Rechtsanwälte,
- BigBen Interactive GmbH a BigBen Interactive SA, v zastúpení: W. Götz, C. Onken a C. Kurtz, Rechtsanwälte,
- Európska komisia, v zastúpení: T. Scharf a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 1. marca 2017,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 20 ods. 1 písm. c), článku 79 ods. 1, ako aj článkov 82, 83, 88 a 89 nariadenia Rady (ES) č. 6/2002 z 12. decembra 2001 o dizajnoch spoločenstva (Ú. v. ES L 3, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/027, s. 142), článku 6 bodu 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42), a tiež článku 8 ods. 2 a článku 15 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) (Ú. v. EÚ L 199, 2007, s. 40).
- 2 Tieto návrhy boli predložené v rámci sporov medzi spoločnosťou Nintendo Co. Ltd (ďalej len „Nintendo“), so sídlom v Japonsku, na jednej strane a spoločnosťou BigBen Interactive GmbH (ďalej len „BigBen Nemecko“), so sídlom v Nemecku, ako aj spoločnosťou BigBen Interactive SA (ďalej len „BigBen Francúzsko“), ktorá je materskou spoločnosťou spoločnosti BigBen Nemecko a má sídlo vo Francúzsku, na druhej strane, pričom uvedené spory sa týkajú žalôb pre porušenie odôvodnené tým, že žalované vo veci samej údajne porušili práva vyplývajúce spoločnosti Nintendo z dizajnov Spoločenstva, ktorých je majiteľkou.

Právo Únie

Nariadenie č. 44/2001

- 3 Nariadenie č. 44/2001 nahradilo vo vzťahoch medzi členskými štátmi Dohovor o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach podpísaný v Bruseli 27. septembra 1968 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32, ďalej len „Bruselský dohovor“). Samotné uvedené nariadenie bolo nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1), ktoré sa začalo uplatňovať 10. januára 2015. článok 66 tohto naposledy uvedeného nariadenia, v ktorom sú uvedené prechodné ustanovenia, vo svojom odseku 1 uvádza, že „toto nariadenie sa uplatňuje len na konania začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzavreté od 10. januára 2015“.
- 4 Odôvodnenie 11 nariadenia č. 44/2001 stanovuje:
„Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. ...“
- 5 Článok 6 ods. 1 tohto nariadenia znie:
„Osobu s bydliskom na území členského štátu možno tiež žalovať:
1. ak ide o jedného z viacerých žalovaných, na súde podľa bydliska ktoréhokoľvek zo žalovaných za predpokladu, že nároky sú navzájom tak súvisiace, že je vhodnejšie o nich konať a rozhodnúť spoločne, a tak predísť možnosti nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach.“

6 Podľa článku 68 ods. 2 uvedeného nariadenia:

„V rozsahu, v ktorom toto nariadenie nahrádza ustanovenia Bruselského dohovoru medzi členskými štátmi, akýkoľvek odkaz na dohovor treba chápať ako odkaz na toto nariadenie.“

Nariadenie č. 6/2002

7 Odôvodnenia 6, 7 a 22, ako aj odôvodnenia 29 až 31 nariadenia č. 6/2002 znejú takto:

„(6) ... ciele navrhovaného opatrenia, t. j. ochrany jedného práva na dizajn pre jednu oblasť zahrňujúcu všetky členské štáty, nemôžu členské štáty dostatočne splniť z dôvodu miery a dopadov tvorby dizajnu spoločenstva a úradu pre dizajn spoločenstva...“

(7) Zosilnená ochrana dizajnu nielen podporuje príspevok jednotlivých pôvodcov k celkovej znamenitosti [Únie] v danej oblasti, ale tiež podporuje inovácie a vývoj nových výrobkov a investície na ich výrobu.

...

(22) Vymáhanie týchto práv by sa malo ponechať na vnútroštátne právne predpisy. Je preto potrebné, aby sa zabezpečili isté základné jednotné sankcie vo všetkých členských štátoch. Takéto sankcie, bez ohľadu na právomoc, podľa ktorej sa vymáhanie uskutočňuje, by mali byť schopné zastaviť porušovanie.

...

(29) Je dôležité, aby práva, ktoré udeľuje dizajn spoločenstva, sa mohli účinne vymáhať na celom území [Únie].

(30) Systém súdnych sporov by sa mal čo najviac vyhnúť ‚nákupnému fóru‘. Je preto potrebné, aby sa stanovili jasné pravidlá medzinárodnej jurisdikcie.

(31) Toto nariadenie nevyklučuje uplatnenie právnych predpisov priemyselného vlastníctva alebo iných príslušných právnych predpisov členských štátov na dizajny chránené dizajnmi spoločenstva, ako napríklad právnych predpisov, ktoré sa týkajú ochrany dizajnov získaných zápisom alebo zákonov týkajúcich sa nezapísaných dizajnov, ochranných známkov, patentov a úžitkových vzorov, nekalej súťaže alebo občianskej zodpovednosti.“

8 Článok 1 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje:

„Dizajn spoločenstva má jednotný charakter. Má rovnocenný účinok v rámci [celej Únie]. Nie je zapísaný, prevedený ani vzdaný sa, ani vymazaný, ani sa jeho využívanie nezakazuje s výnimkou prípadu [celej Únie]. Tento princíp a jeho dopady sa uplatňujú, pokiaľ nie je inak stanovené v tomto nariadení.“

9 Podľa článku 19 ods. 1 uvedeného nariadenia:

„Majiteľ zapísaného dizajnu spoločenstva má výlučné právo využívať ho a brániť akejkoľvek tretej strane, ktorá nemá jeho súhlas, aby dizajn využívala. Vyššie uvedené využívanie sa vzťahuje najmä na vytvorenie, ponúkание, uvedenie na trh, dovoz, vývoz alebo používanie výrobku, na ktorom je dizajn použitý, alebo na ktorom je dizajn stelesnený, alebo skladovanie tohto výrobku pre takéto účely.“

- 10 Článok 20 nariadenia č. 6/2002, nazvaný „Obmedzenie práv vyplývajúcich z dizajnu spoločenstva“, v odseku 1 stanovuje:

„Práva vyplývajúce z dizajnu spoločenstva, sa nevzťahujú na:

- a) činnosť vykonanú súkromne a na nekomerčné účely;
- b) činnosť vykonanú na experimentálne účely;
- c) reprodukciu pre účel citácií alebo vyučovania, ak je takáto činnosť v súlade s poctivým obchodným stykom a neprimerane nepoškodzuje bežné využívanie dizajnu, a ak je zdroj uvedený.“

- 11 Článok 79 ods. 1 tohto nariadenia uvádza:

„Pokiaľ nie je inak ustanovené v tomto nariadení, [Bruselský dohovor] sa vzťahuje aj na konania týkajúce sa dizajnov spoločenstva a prihlášok na zapísané dizajny spoločenstva rovnako ako aj na konania týkajúce sa úkonov na základe dizajnov spoločenstva a národných dizajnov, ktoré požívajú rovnakú ochranu.“

- 12 Podľa článku 79 ods. 3 tohto nariadenia sa články 2 a 4, článok 5 body 1 a 3 až 5, článok 16 bod 4, ako aj článok 24 Bruselského dohovoru neuplatňujú vo vzťahu k žalobám a návrhom uvedeným v článku 81 rovnakého nariadenia. Z článku 79 ods. 3 tiež vyplýva, že články 17 a 18 uvedeného dohovoru platia s výhradou obmedzení vyplývajúcich z článku 82 ods. 4 nariadenia č. 6/2002.

- 13 Článok 80 ods. 1 tohto nariadenia uvádza:

„Členské štáty ustanovia na svojich územiach čo najmenší počet národných súdov a tribunálov prvej a druhej inštancie (súdy pre dizajn spoločenstva), ktoré vykonávajú funkcie ustanovené týmto nariadením.“

- 14 Článok 81 písm. a) uvedeného nariadenia stanovuje:

„Súdy pre dizajn spoločenstva majú výlučnú právomoc:

- a) pre žaloby o porušenie a – ak sú prípustné podľa vnútroštátneho práva – žaloby ohľadne hroziaceho porušenia dizajnov spoločenstva.“

- 15 Článok 82 nariadenia č. 6/2002 uvádza:

„1. S výhradou ustanovení tohto nariadenia, ako aj všetkých ustanovení [Bruselského dohovoru], ktoré sú uplatniteľné podľa článku 79, konania v súvislosti so žalobami a návrhmi uvedenými v článku 81 sa predkladajú súdom členského štátu, kde má žalovaný trvalé bydlisko, alebo, ak nemá trvalé bydlisko v žiadnom členskom štáte, súdom v akomkoľvek členskom štáte, kde má žalovaný organizačnú zložku.

...

5. Konania v súvislosti so žalobami a návrhmi uvedenými v článku 81 písm. a) a d) sa môžu tiež začať na súdoch členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu.“

- 16 Podľa článku 83 tohto nariadenia:

„1. Súd pre dizajn spoločenstva, ktorého právomoc je daná podľa článku 82 ods. 1, 2, 3 alebo 4, má právomoc vo vzťahu k skutkom porušenia, ku ktorým došlo, alebo hrozilo, že dôjde na území akéhokoľvek členského štátu.

2. Súd pre dizajn spoločenstva, ktorého právomoc je daná podľa článku 82 ods. 5, má právomoc iba vo vzťahu k skutkom, ku ktorým došlo, alebo hrozilo, že dôjde na území členského štátu, kde sa takýto súd nachádza.“

17 Článok 88 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia stanovuje:

„2. V súvislosti so všetkými záležitosťami, na ktoré sa nevzťahuje toto nariadenie, súd pre dizajn spoločenstva uplatní svoje vnútroštátne právo vrátane súkromného medzinárodného práva.

3. Pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, súd pre dizajn spoločenstva uplatní procedurálne pravidlá toho členského štátu, kde sa nachádza, ktoré upravujú ten istý typ konania týkajúceho sa vnútroštátneho práva na dizajn.“

18 V článku 89 nariadenia č. 6/2002 sa uvádza:

„1. Ak v prípade žaloby o porušenie alebo hroziacom porušení súd pre dizajn spoločenstva zistí, že žalovaná strana porušila alebo hrozilo, že poruší dizajn spoločenstva, nariadi, ak neexistujú zvláštne dôvody pre opak, nasledujúce opatrenia:

- a) príkaz, aby žalovaná strana nepokračovala v konaní, ktoré porušuje alebo ohrozuje dizajn spoločenstva;
- b) príkaz zabaviť výrobky, ktoré predstavujú porušenie;
- c) príkaz zabaviť materiál a súčasti...
- d) príkaz, ktorým sa ukladajú iné sankcie primerané za daných okolností a predpokladané zákonom členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu, vrátane medzinárodného súkromného práva.

2. Súd pre dizajn spoločenstva prijme také opatrenia v súlade s vnútroštátnym právom, ktoré sú zamerané na zabezpečenie toho, aby sa príkazy uvedené v odseku 1 dodržali.“

Nariadenie č. 864/2007

19 Podľa odôvodnení 6, 7, 13, 14, 16 a 19 nariadenia č. 864/2007:

„(6) Riadne fungovanie vnútorného trhu vyžaduje v záujme predvídateľnosti výsledku sporov istoty, pokiaľ ide o rozhodné právo a voľný pohyb súdnych rozhodnutí, aby kolízne normy v členských štátoch určovali použitie rovnakého vnútroštátneho právneho poriadku bez ohľadu na to, súd ktorej krajiny vo veci koná.

(7) Vecná pôsobnosť a ustanovenia tohto nariadenia by mali byť zlučiteľné s [nariadením č. 44/2001] a nástrojmi, ktoré sa zaoberajú rozhodným právom pre zmluvné záväzky.

...

(13) Jednotné pravidlá uplatňované bez ohľadu na to, ktorý právny poriadok určujú, môžu zabrániť nebezpečenstvu narušenia rovnosti sporových strán v [Únii].

(14) Požiadavka právnej istoty a potreba nastolenia spravodlivosti v jednotlivých prípadoch sú základnými prvkami priestoru spravodlivosti. Toto nariadenie ustanovuje kolízne kritériá, ktoré sú pre dosahovanie týchto cieľov najvhodnejšie. Z tohto dôvodu toto nariadenie pri všeobecnom

pravidle, ale aj pri osobitných pravidlách a v niektorých ustanoveniach obsahuje tzv. „úniková klauzula“, ktorá umožňuje odchýliť sa od týchto pravidiel, ak je zo všetkých okolností prípadu zrejmé, že civilný delikt má zjavne užšiu väzbu s inou krajinou. Tento súbor pravidiel tak vytvára flexibilný rámec kolíznych noriem. Rovnako umožňuje súdu konajúcemu vo veci pristupovať k jednotlivým prípadom vhodným spôsobom.

...

- (16) Jednotné pravidlá by mali zvýšiť predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi záujmami osoby, o ktorej sa tvrdí, že je zodpovedná, a záujmami poškodenej osoby. Väzba s krajinou, na území ktorej vznikla priama škoda (*lex loci damni*), vytvára spravodlivú rovnováhu medzi záujmami osoby, o ktorej sa tvrdí, že je zodpovedná, a poškodenej osoby a tiež zohľadňuje moderný prístup k občianskoprávnej zodpovednosti a vývoj systémov objektívnej zodpovednosti.

...

- (19) Pre osobitné kategórie civilných deliktov, pre ktoré všeobecné pravidlo neumožňuje dosiahnuť rozumnú rovnováhu medzi záujmami zúčastnených subjektov, je potrebné stanoviť osobitné pravidlá.“

- 20 Článok 4 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, spravuje sa mimozmluvný záväzok vyplývajúci z civilného deliktu právnym poriadkom krajiny, na území ktorej vznikla škoda, bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny došlo ku skutočnosti, ktorá spôsobila škodu, a bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny alebo krajín nastali nepriame následky takejto skutočnosti.“

- 21 Článok 8 ods. 1 a 2 uvedeného nariadenia uvádza:

„1. Mimozmluvný záväzok vyplývajúci z porušenia práva duševného vlastníctva sa spravuje právnym poriadkom krajiny, na území ktorej je toto právo chránené.

2. Mimozmluvný záväzok vyplývajúci z porušenia jednotného práva duševného vlastníctva Spoločenstva sa spravuje právnym poriadkom krajiny, na území ktorej došlo k porušeniu, pokiaľ ide o otázky, na ktoré sa nevzťahuje príslušný právny nástroj Spoločenstva.“

- 22 Podľa článku 15 písm. a), d) a g) rovnakého nariadenia:

„Rozhodným právom pre mimozmluvné záväzky podľa tohto nariadenia sa spravujú najmä:

- a) podmienky a rozsah zodpovednosti vrátane určenia osôb, ktoré možno brať na zodpovednosť za ich konanie;

...

- d) opatrenia, ktoré môže súd prijať v rozsahu svojej právomoci podľa procesného práva, aby zabránil ujme alebo škode alebo zastavil ich ďalší vznik, alebo zabezpečil poskytnutie náhrady;

...

- g) zodpovednosť za konanie iných osôb.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 23 Nintendo je nadnárodná spoločnosť, ktorá vyrába a uvádza na trh videohry a herné videokonzoly, medzi ktoré patrí aj videokonzola Wii a jej príslušenstvo. Je majiteľkou viacerých dizajnov Spoločenstva týkajúcich sa príslušenstva Wii, ako je diaľkový ovládač Wii, doplnok k nemu s názvom „Nunchuck“ umožňujúci rôznymi spôsobmi ovládať hry, na ktoré ho možno použiť, prípojka „Wii Motion Plus“, ktorú možno napojiť na diaľkový ovládač, a tiež „Balance Board“, teda doplnok umožňujúci hráčovi ovládať priebeh hry zmenou jeho zaťaženia.
- 24 BigBen Francúzsko vyrába diaľkové ovládače a iné príslušenstvo, ktoré je zlučiteľné s videokonzolou Wii a prostredníctvom svojej internetovej stránky ich predáva priamo spotrebiteľom vo Francúzsku, v Belgicku a Luxembursku, a tiež svojej dcérskej spoločnosti BigBen Nemecko. Uvedená dcérska spoločnosť ďalej predáva výrobky, ktoré vyrobila spoločnosť BigBen Francúzsko, spotrebiteľom v Nemecku a Rakúsku, najmä prostredníctvom svojej internetovej stránky.
- 25 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že BigBen Nemecko nemá vlastnú zásobu výrobkov. Objednávky od spotrebiteľov preto preposiela spoločnosti BigBen Francúzsko. Výrobky, ktorými údajne dochádza k porušeniu, sa teda dodávajú z Francúzska. BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko tiež používajú zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich chráneným dizajnom, ktorých majiteľom je Nintendo, v rámci legálneho obchodovania, vrátane reklamy, s niektorými inými výrobkami, ktoré uvádzajú na trh.
- 26 Nintendo sa domnieva, že BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko tým, že uvádzajú na trh určité výrobky, ktoré druhá z týchto spoločností vyrába, porušujú práva vyplývajúce spoločnosti Nintendo z dizajnov Spoločenstva, ktorých je majiteľkou. Nintendo tiež usudzuje, že uvedeným spoločnostiam nemožno priznať právo používať na účely ich obchodnej činnosti zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich uvedeným chráneným dizajnom. Nintendo preto podala na Landgericht Düsseldorf (Krajinský súd Düsseldorf, Nemecko) žaloby proti BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko a navrhla určiť, že uvedené spoločnosti porušili práva, ktoré jej vyplývajú z uvedených dizajnov.
- 27 Tento súd konštatoval porušenie zapísaných dizajnov Spoločenstva patriacich spoločnosti Nintendo, ktorého sa dopustili spoločnosti BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko. Uvedený súd však zamietol žaloby v rozsahu, v akom sa týkali používania zobrazenia výrobkov zapovedajúcich uvedeným dizajnom, zo strany žalovaných vo veci samej. Uložil spoločnosti BigBen Nemecko povinnosť upustiť od používania týchto dizajnov na území Únie a bez územného obmedzenia tiež vyhovel doplňujúcim návrhom spoločnosti Nintendo, v ktorých táto spoločnosť požadovala, aby jej boli predložené rôzne informácie, účty a dokumenty ktoré majú k dispozícii žalované vo veci samej, aby sa konštatovala povinnosť náhrady škody, ktorú utrpela, a aby sa nariadilo zničenie a stiahnutie dotknutých výrobkov, a tiež zverejnenie rozsudku a náhrada nákladov na právne zastúpenie, ktoré Nintendo znášala (ďalej len „doplňujúce návrhy“).
- 28 Pokiaľ ide o BigBen Francúzsko, Landgericht Düsseldorf (Krajinský súd Düsseldorf) uznal svoju medzinárodnú právomoc v súvislosti s touto spoločnosťou a uložil jej povinnosť, aby upustila od používania dotknutých chránených dizajnov na území Únie. V súvislosti s doplňujúcimi návrhmi tento súd obmedzil pôsobnosť svojho rozsudku na to konanie spoločnosti BigBen Francúzsko, ktoré je spojené s dotknutými výrobkami, ktoré dodáva spoločnosti BigBen Nemecko, pričom pôsobnosť svojho rozsudku územne neobmedzil. Ako rozhodné právo určil právo miesta, na ktorom došlo k porušeniu, a konštatoval, že v prejednávanej veci to bolo nemecké, rakúske a francúzske právo.
- 29 Nintendo, rovnako ako žalované vo veci samej, podali proti tomuto rozsudku odvolanie na Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajinský súd Düsseldorf).

- 30 BigBen Francúzsko sa na podporu svojho návrhu dovoľáva nedostatku právomoci nemeckých súdov, pokiaľ ide o prijímanie príkazov proti nej, ktorých pôsobnosť sa vzťahuje na celú Úniu, a domnieva sa, že pôsobnosť takýchto príkazov má byť obmedzená len na vnútroštátne územie. Nintendo zas spochybňuje obmedzenie uvedených príkazov len na výrobky v dodávateľskom reťazci existujúcom medzi žalovanými vo veci samej. Tvrdí tiež, že žalovaným vo veci samej nemožno priznať právo používať zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich zapísaným dizajnom Spoločenstva v kontexte ich hospodárskej činnosti a na účely uvádzania ich vlastných výrobkov na trh, kým žalované vo veci samej uvádzajú, že takéto používanie je v súlade s nariadením č. 6/2002. Okrem toho sa Nintendo domnieva, že na rozdiel od rozhodnutia Landgericht Düsseldorf (Krajinský súd Düsseldorf) sa na jej návrhy týkajúce sa BigBen Nemecko musí uplatniť nemecké právo a na návrhy týkajúce sa BigBen Francúzsko je potrebné uplatniť francúzske právo.
- 31 Nintendo preto navrhuje vnútroštátnemu súdu, aby žalovaným vo veci samej nariadil, aby prestali vyrábať, dovážať, vyvážať alebo na tieto účely držať dotknuté výrobky v Únii a/alebo vyobrazovať tieto výrobky, či používať ich zobrazenie zodpovedajúce dizajnom Spoločenstva, ktoré vlastní Nintendo, na celom území Únie. Návrh spoločnosti Nintendo týkajúci sa ukončenia výroby výrobkov, ktoré podľa nej porušujú práva vyplývajúce zo zapísaných dizajnov Spoločenstva, ktorých je majiteľkou, sa týka len spoločnosti BigBen Francúzsko.
- 32 Nintendo okrem iného žiada, aby sa vyhovel jej doplnujúcim návrhom.
- 33 Za týchto okolností vnútroštátny súd po prvé uvádza, že jeho medzinárodná právomoc vyplýva v súvislosti s návrhmi týkajúcimi sa spoločnosti BigBen Francúzsko z článku 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 v spojení s článkom 6 bodom 1 nariadenia č. 44/2001, keďže návrhy spoločnosti Nintendo týkajúce sa BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko sú spojené z dôvodu, že obe žalované vo veci samej spája dodávateľský reťazec týkajúci sa výrobkov, ktorými údajne došlo k porušeniu. Vzhľadom na tvrdenia, ktoré pred ním formulovala tak Nintendo, ako aj BigBen Francúzsko, však tento súd má pochybnosti, či pôsobnosť rozsudku, ktorý vyhlásil Landgericht Düsseldorf (Krajinský súd Düsseldorf) a týkal sa spoločnosti BigBen Francúzsko, je v súvislosti s návrhmi spoločnosti Nintendo v súlade s ustanoveniami nariadení č. 44/2001 a 6/2002.
- 34 Po druhé vnútroštátny súd spresňuje, že otázka či a za akých okolností môže tretia osoba legálne použiť zobrazenie výrobku zodpovedajúceho dizajnu Spoločenstva s cieľom reklamy na výrobky, ktoré uvádza na trh a predstavujú príslušenstvo výrobkov zodpovedajúcich takémuto zapísanému dizajnu, bola položená prvýkrát. Preto je potrebný výklad pojmu „citácia“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002.
- 35 Po tretie má tento vnútroštátny súd pochybnosť, pokiaľ ide o právo, ktoré sa uplatňuje na doplnujúce návrhy spoločnosti Nintendo súvisiace tak s prvou, ako aj druhou žalovanou vo veci samej, a v tomto kontexte sa pýta najmä na pôsobnosť článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007.
- 36 Za týchto okolností Oberlandesgericht Düsseldorf (Vyšší krajinský súd Düsseldorf) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky, ktoré majú vo veciach C-24/16 a C-25/16 rovnaké znenie:

„1. Môže v rámci konania vo veci vymáhania práv z dizajnu Spoločenstva súd členského štátu, ktorého právomoc voči žalovanému vyplýva len z článku 79 ods. 1 [nariadenia č. 6/2002] v spojení s článkom 6 bodom 1 [nariadenia č. 44/2001], z dôvodu, že tento žalovaný so sídlom v inom členskom štáte dodal druhému žalovanému so sídlom v predmetnom členskom štáte tovar, ktorý pravdepodobne porušuje práva duševného vlastníctva, prijať proti prvému uvedenému žalovanému opatrenia, ktoré platia v celej Únii a idú nad rámec právomoci založenej na dodávateľsko-odberateľských vzťahoch?

2. Má sa [nariadenie č. 6/2002], a najmä jeho článok 20 ods. 1 písm. c) vykladať v tom zmysle, že tretia osoba môže zobraziť dizajn Spoločenstva na obchodné účely, keď chce distribuovať príslušenstvo k majiteľovmu tovaru, ktorý zodpovedá dizajnu Spoločenstva? Ak áno, aké kritériá pre to platia?
3. Ako treba určiť krajinu, „na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle článku 8 ods. 2 [nariadenia č. 864/2007] v prípadoch, keď tovar porušujúci chránené práva porušovateľ:
  - a) ponúka prostredníctvom webovej stránky a táto sa zameriava – aj – na iné členské štáty ako na členský štát, v ktorom má porušovateľ sídlo;
  - b) nechá dopraviť do iného členského štátu, než je členský štát, v ktorom má sídlo?

Má sa článok 15 písm. a) a g) uvedeného nariadenia vykladať v tom zmysle, že takto určené rozhodné právo treba uplatňovať aj na úkony iných osôb poskytujúcich súčinnosť?“

- 37 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 1. februára 2016 boli veci C-24/16 a C-25/16 spojené na spoločné konanie na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 38 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa nariadenie č. 6/2002 v spojení s článkom 6 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 má vykladať v tom zmysle, že za okolností, keď sa medzinárodná právomoc súdu pre dizajn Spoločenstva, na ktorý bola podaná žaloba pre porušenie, zakladá v súvislosti s prvým žalovaným na článku 82 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 a v súvislosti s druhým žalovaným so sídlom v inom členskom štáte na článku 6 bode 1 v spojení s článkom 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002, s odôvodnením, že druhý žalovaný vyrába a dodáva pre prvého výrobky, ktoré tento uvádza na trh, uvedený súd môže na žiadosť žalobkyne vydať príkazy v súvislosti s druhým žalovaným, ktoré sa týkajú opatrení spadajúcich do článku 89 ods. 1 a článku 88 ods. 2 nariadenia č. 6/2002, a zároveň pokrývajú také konanie druhého žalovaného, ktoré sa netýka vyššie uvedeného dodávateľského reťazca, pričom uvedené opatrenia sa prípadne uplatňujú na celé územie Únie.
- 39 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa článku 82 nariadenia č. 6/2002, s výhradou ustanovení tohto nariadenia, ako aj príslušných ustanovení Bruselského dohovoru, pričom odkaz na tento dohovor sa má v zmysle článku 68 ods. 2 nariadenia č. 44/2001 chápať ako odkaz na uvedené nariadenie, vyplýva právomoc súdov pre dizajn Spoločenstva, ktorá je stanovená v článku 80 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 a týka sa rozhodovania o žalobách a návrhoch uvedených v článku 81 tohto nariadenia, z pravidiel stanovených priamo v tomto nariadení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, bod 39).
- 40 Uvedený článok 82 ods. 1 stanovuje, že tieto žaloby a návrhy spadajú predovšetkým do medzinárodnej právomoci súdov členského štátu, kde má žalovaný trvalé bydlisko, alebo, ak nemá trvalé bydlisko v žiadnom členskom štáte, spadajú do právomoci súdov v členskom štáte, kde má žalovaný organizačnú zložku.
- 41 Pokiaľ ide o odsek 5 uvedeného článku 82, stanovuje najmä alternatívnu právomoc v prospech súdov pre dizajn Spoločenstva v členskom štáte, v ktorom k porušeniu došlo alebo hrozilo, že k nemu dôjde.
- 42 Tieto pravidlá právomoci majú v porovnaní s pravidlami stanovenými v nariadení č. 44/2001 povahu *lex specialis* (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2017, Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, bod 39).

- 43 Podľa článku 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002, pokiaľ nie je v tomto nariadení stanovené inak, uplatňujú sa na konania týkajúce sa dizajnov Spoločenstva ustanovenia nariadenia č. 44/2001. V tejto súvislosti vymenúva uvedený článok 79 vo svojom odseku 3 ustanovenia nariadenia č. 44/2001, ktoré sa neuplatňujú na konania vyplývajúce zo žalôb a návrhov uvedených v článku 81 nariadenia č. 6/2002.
- 44 Článok 6 bod 1 nariadenia č. 44/2001 sa nenachádza medzi ustanoveniami, ktoré sú v tomto článku 79 ods. 3 vymenované. Okrem toho *lex specialis*, ktorým sú pravidlá stanovené v nariadení č. 6/2002 a pripomenuté v bodoch 40 a 41 tohto rozsudku, neobsahujú dodatočné spresnenia týkajúce sa podmienok uplatnenia uvedeného článku 6 bodu 1. Súd pre dizajny Spoločenstva, akým je vnútroštátny súd vo veciach samých, preto môže na základe uvedeného ustanovenia a pod podmienkou, že podmienky z neho vyplývajúce sú splnené, mať právomoc rozhodovať o žalobe podanej proti žalovanému, ktorý nemá bydlisko v členskom štáte tohto súdu.
- 45 Na uplatnenie článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 treba preskúmať, či existuje medzi jednotlivými návrhmi podanými tým istým žalobcom proti rôznym žalovaným taká spojitosť, že je tu záujem konať a rozhodovať o nich spoločne, a tak predísť možnosti nezlučiteľných rozsudkov vydaných v samostatných konaniach. Na to, aby sa rozhodnutia mohli považovať za navzájom nezlučiteľné, nestačí, že je rozdielny výsledok sporov, ale je ešte potrebné, aby bol tento rozdiel zasadený do rámca rovnakej skutkovej a právnej situácie (rozsudok z 21. mája 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, bod 20 a citovaná judikatúra).
- 46 Práve v tejto súvislosti z judikatúry Súdneho dvora v oblasti patentov nepochybne vyplýva, že ak sú na viacerých súdoch rozličných členských štátov podané žaloby pre porušenie európskeho patentu vydaného v každom z týchto členských štátov, pričom sú namierené proti žalovaným, ktorí majú bydlisko v týchto členských štátoch a týkajú sa skutkov, ktoré sa údajne stali na území uvedených štátov, prípadné rozdiely medzi rozhodnutiami vydanými dotknutými súdmi nespádajú do rovnakej právnej situácie, keďže každá žaloba pre porušenie európskeho patentu sa musí preskúmať s ohľadom na vnútroštátnu právnu úpravu platnú v jednotlivých štátoch, pre ktoré bol patent vydaný. Prípadné rozdielne rozhodnutia nemožno teda považovať za navzájom si odporujúce (rozsudok z 13. júla 2006, Roche Nederland a i., C-539/03, EU:C:2006:458, body 30 až 32).
- 47 V rámci konania pred Súdny dvorom žalované vo veci samej najmä s odvolaním sa na uvedenú judikatúru tvrdili, že niektoré návrhy žalobkyne vo veci samej, týkajúce sa predloženia informácií, účtov a dokumentov týmito žalovanými, ďalej konštatovania povinnosti náhrady škody, a tiež zničenia a stiahnutia dotknutých výrobkov, a napokon náhrady nákladov na právne zastúpenie a zverejnenia rozsudku, závisia od uplatnenia ustanovení vnútroštátneho práva príslušným súdom, a teda nemôžu spadať do rovnakej právnej situácie. Ako v bodoch 45 až 52 svojich návrhov uviedol generálny advokát, na takéto návrhy sa vzťahuje buď článok 89 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 6/2002, alebo článok 88 ods. 2 tohto nariadenia, pričom obe ustanovenia odkazujú na vnútroštátne právo. Z toho vyplýva, že tieto návrhy nie sú autonómnym spôsobom upravené nariadením č. 6/2002, ale spadajú do pôsobnosti príslušného vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, body 52 až 54).
- 48 Vnútroštátny súd sa však domnieva, že podmienka týkajúca sa existencie rovnakej právnej situácie je vo veciach samých splnená, keďže návrhy spoločnosti Nintendo, ktoré táto spoločnosť podala na uvedenom súde proti dvom žalovaným vo veci samej, skutočne spadajú do rovnakej právnej situácie, a to najmä z dôvodu jednotnej povahy práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva, ako aj z hľadiska čiastočnej harmonizácie prostriedkov na vymáhanie práv duševného vlastníctva, ktorú vykonala smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).
- 49 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že majiteľ dizajnu Spoločenstva má podaním žaloby pre porušenie v úmysle chrániť práve výlučné právo využívať svoj dizajn Spoločenstva a brániť tretej strane, ktorá nemá jeho súhlas, aby ho využívala, zakotvené v článku 19 nariadenia č. 6/2002.

Vzhľadom na to, že toto právo má rovnaké účinky na celom území Európskej únie, skutočnosť, že niektoré príkazy, ktoré môžu príslušné súdy vydať s cieľom zabezpečiť dodržanie uvedeného práva, závisia od ustanovení vnútroštátneho práva, nie je v súvislosti s existenciou rovnakej právnej situácie na účely uplatnenia článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 relevantná.

- 50 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa rovnakej skutkovej situácie, z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že existencia dodávok výrobkov, ktorými údajne dochádza k porušeniu, teda v prvom rade dodávok spoločnosti BigBen Francúzsko pre BigBen Nemecko a následne dodávok tejto druhej spoločnosti pre jej zákazníkov, umožňuje dospieť k záveru, že uvedená podmienka je splnená. Vnútroštátny súd si však kladie otázku, či sa príkazy, ktorých vydanie požaduje žalobkyňa vo veci samej, môžu týkať len tých dodávok, na ktorých je založená jeho právomoc, alebo či sa môžu týkať aj iných dodávok, teda tých, ktoré uskutočnila len Big Ben Francúzsko.
- 51 Vzhľadom na okolnosti vo veci samej, keď je jedna zo žalovaných vo veci samej materská spoločnosť a druhá jej dcérska spoločnosť, ktorej žalobkyňa vo veci samej vytýka podobné alebo dokonca rovnaké porušenia týkajúce sa zásahu do rovnakých chránených dizajnov a vzťahujúce sa na rovnaké údaje porušujúce výrobky vyrobené materskou spoločnosťou, ktorá ich v niektorých členských štátoch sama uvádza na trh, a zároveň ich predáva svojej dcérskej spoločnosti, aby ich táto následne uviedla na trh v iných členských štátoch, je však potrebné pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že ak žalované spoločnosti patriace do tej istej skupiny konali rovnako alebo podobne v súlade so spoločnou politikou, ktorú vypracovala iba jedna z nich, nachádzajú sa v rovnakej skutkovej situácii (pozri najmä rozsudok z 13. júla 2006, Roche Nederland a i., C-539/03, EU:C:2006:458, bod 34).
- 52 Preto vzhľadom na cieľ, ktorý sleduje článok 6 bod 1 nariadenia 44/2001 a spočíva najmä v predchádzaní nezlučiteľným riešeniam, musí existencia rovnakej skutkovej situácie za takých okolností – ak by sa potvrdili, čo musí preskúmať vnútroštátny súd, ak by bol v tomto zmysle podaný návrh – zahŕňať každé konanie jednotlivých žalovaných, vrátane dodávok uskutočnených samotnou materskou spoločnosťou, a nesmie sa obmedzovať iba na niektoré jeho aspekty alebo prvky.
- 53 Pokiaľ ide o územnú pôsobnosť príkazov týkajúcich sa sankcií a iných opatrení, ktoré žalobkyňa vo veci samej žiadala vo vzťahu k jednotlivým žalovaným vo veci samej, je potrebné poukázať na to, že Súdny dvor už rozhodol, že územná pôsobnosť zákazu pokračovať v úkonoch, ktoré porušujú alebo hrozia porušením práv z ochrannej známky Spoločenstva v zmysle článku 98 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146), zmeneného nariadením Rady (ES) č. 3288/94 z 22. decembra 1994 (Ú. v. ES L 349, 1994, s. 83; Mim. vyd. 17/001, s. 185) (ďalej len „nariadenie č. 40/94“), je určená jednak územnou právomocou súdu pre ochranné známky Spoločenstva ukladajúceho tento zákaz a jednak územnou pôsobnosťou výlučného práva majiteľa ochrannej známky Spoločenstva, ktoré bolo zasiahnuté porušením alebo jeho hrozbou, tak ako táto pôsobnosť vyplýva z nariadenia č. 40/94 (rozsudok z 12. apríla 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, bod 33).
- 54 Toto riešenie možno priamo preniesť do analýzy územnej pôsobnosti zákazu pokračovať v úkonoch, ktoré porušujú alebo hrozia porušením dizajnov Spoločenstva, teda zákazu, ktorý je upravený autonómne v článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 6/2002, vzhľadom na podobnosť ustanovení nariadenia č. 40/94, ktoré upravuje práva vyplývajúce z ochranných známk Spoločenstva, a nariadenia č. 6/2002, ktoré upravuje práva vyplývajúce z dizajnu Spoločenstva.
- 55 Iné riešenie by nebolo možné prijať, ani pokiaľ ide o určenie územnej pôsobnosti príkazov vydaných súdom pre dizajny Spoločenstva v súvislosti s návrhmi na iné sankcie a opatrenia, akými sú tie, ktoré v prejednávanych veciach požadovala Nintendo a ktoré neupravuje autonómny spôsobom nariadenie č. 6/2002.

- 56 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nariadenie č. 6/2002 sleduje cieľ, pripomenutý v jeho odôvodnení 29, ktorý spočíva v zabezpečení účinnej ochrany uplatňovania práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva na celom území Únie. Tento cieľ je nevyhnutný vzhľadom na jednotnú povahu týchto dizajnov a na okolnosť, že tieto dizajny majú rovnocenné účinky v celej Únii, ako to pripomína článok 1 ods. 3 uvedeného nariadenia. Spomenutý cieľ sa v systéme ochrany uvedených práv zakotvenom nariadením č. 6/2002 dosahuje jednak niekoľkými základnými jednotnými sankciami, ktoré toto nariadenie stanovuje autonómnym spôsobom, a jednak ďalšími sankciami a opatreniami, ktoré spadajú do pôsobnosti vnútroštátneho normotvorcu.
- 57 Uvedené nariadenie síce vo svojom odôvodnení 22 jasne uznáva význam základných jednotných sankcií, ktoré bez ohľadu na konajúci súd majú za cieľ umožniť zastaviť porušovanie, avšak v tomto odôvodnení v spojení s odôvodnením 29 rovnakého nariadenia uznáva, že opatrenia spadajúce do vnútroštátneho práva majú tiež prispieť k tomuto cieľu.
- 58 Je preto potrebné preskúmať územnú pôsobnosť príkazov týkajúcich sa sankcií a iných opatrení, ako sú tie, ktoré požaduje Nintendo vo veciach samých, s ohľadom na kritériá pripomenuté v bode 53 tohto rozsudku.
- 59 Pokiaľ ide po prvé o územnú pôsobnosť práv majiteľa dizajnu Spoločenstva vyplývajúcich z nariadenia č. 6/2002, v zásade sa vzťahuje na celé územie Únie, na ktorom dizajny požívajú jednotnú ochranu a vyvolávajú svoje účinky (pozri analogicky rozsudok z 12. apríla 2011, DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, bod 39).
- 60 Podľa článku 1 ods. 3 tohto nariadenia má totiž dizajn Spoločenstva jednotný charakter a rovnocenný účinok v celej Únii. Podľa tohto ustanovenia sa dizajn môže zapísať, previesť, možno sa ho vzdať, alebo ho vymazať, prípadne zakázať jeho používanie len v celej Únii, pričom toto ustanovenie sa uplatňuje, ak sa v nariadení neuvádza inak.
- 61 Pokiaľ ide po druhé o územný rozsah právomoci súdu pre dizajn Spoločenstva, akým je súd vo veci samej, ktorý prejednáva žalobu pre porušenie v zmysle článku 81 písm. a) nariadenia č. 6/2002 a ktorého právomoc je v súvislosti s jedným zo žalovaných založená na článku 82 ods. 1 nariadenia č. 6/2002, pričom v zmysle článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001 v spojení s článkom 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 na ňom bola podaná žaloba proti inému žalovanému, ktorý nemá bydlisko v členskom štáte uvedeného súdu, je potrebné poukázať na to, že článok 83 nariadenia č. 6/2002 upravuje autonómnym spôsobom rozsah právomoci súdov pre dizajn Spoločenstva týkajúcej sa porušenia a vo svojom odseku 1 spresňuje, že súd, ktorého právomoc je daná podľa článku 82 ods. 1, 2, 3 alebo 4 tohto nariadenia, má právomoc vo vzťahu k skutkom porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozilo, že dôjde, na území akéhokoľvek členského štátu.
- 62 Naopak, odsek 2 uvedeného článku 83 stanovuje, že súd pre dizajn Spoločenstva, ktorého právomoc je daná podľa článku 82 ods. 5 tohto nariadenia, má právomoc iba vo vzťahu k skutkom porušenia, ku ktorým došlo alebo hrozilo, že dôjde, na území členského štátu, kde sa takýto súd nachádza.
- 63 Nariadenie č. 6/2002 výslovne nespresňuje, aký by mal byť územný rozsah právomoci súdu pre dizajn Spoločenstva v situácii, aká je opísaná v bode 61 tohto rozsudku. Ani zo znenia článku 6 bodu 1 nariadenia č. 44/2001, ani zo súvisiacej judikatúry Súdneho dvora však nevyplýva, že územná právomoc súdov, na ktoré bola v zmysle uvedeného článku 6 bodu 1 podaná žaloba, sa následne v prípade žalovaného, ktorý nemá pobyť v členskom štáte súdu, na ktorý bola podaná žaloba, obmedzí.
- 64 Je preto potrebné sa domnievať, že územná právomoc súdu pre dizajn Spoločenstva, na ktorý bola podaná žaloba pre porušenie v zmysle článku 81 písm. a) nariadenia č. 6/2002 za podmienok, ako sú tie, ktoré pripomína bod 61 tohto rozsudku, sa vzťahuje na celé územie Únie, a to aj v prípade žalovaného, ktorý nemá bydlisko v členskom štáte súdu, na ktorom bola podaná žaloba.

- 65 Takýto výklad je v súlade so štruktúrou a cieľmi nariadenia č. 6/2002. Na jednej strane podľa článku 83 tohto nariadenia a ako to pripomínajú body 61 a 62 tohto rozsudku, súd pre dizajn Spoločenstva má právomoc, ktorá je obmedzená vo vzťahu k porušeniam, ku ktorým došlo alebo hrozilo, že dôjde, na území uvedeného členského štátu, len ak je právomoc takéhoto súdu daná podľa článku 82 ods. 5 tohto nariadenia.
- 66 Na druhej strane tento výklad môže zaistiť cieľ účinnej ochrany zapísaných dizajnov Spoločenstva, ktorý sleduje nariadenie č. 6/2002, a to na celom území Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, Celaya Emparanza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, bod 44).
- 67 Z uvedeného vyplýva, že na prvú otázku je potrebné odpovedať, že nariadenie č. 6/2002 v spojení s článkom 6 bodom 1 nariadenia č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veciach samých, keď sa medzinárodná právomoc súdu pre dizajn Spoločenstva, na ktorý bola podaná žaloba pre porušenie, zakladá v súvislosti s prvým žalovaným na článku 82 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 a v súvislosti s druhým žalovaným so sídlom v inom členskom štáte na uvedenom článku 6 bode 1 v spojení s článkom 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002, s odôvodnením, že druhý žalovaný vyrába a dodáva pre prvého výrobky, ktoré tento uvádza na trh, uvedený súd môže na návrh žalobkyne vydať príkazy v súvislosti s druhým žalovaným, ktoré sa týkajú opatrení spadajúcich do článku 89 ods. 1 a článku 88 ods. 2 nariadenia č. 6/2002 a ktoré zároveň pokrývajú také konania druhého žalovaného, ktoré sa netýkajú vyššie uvedeného dodávateľského reťazca, pričom uvedené príkazy sa uplatňujú na celé územie Únie.

O druhej otázke

- 68 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 vykladať v tom zmysle, že tretia osoba, ktorá bez súhlasu majiteľa práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva používa aj prostredníctvom svojej internetovej stránky zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich takýmto dizajnom pri legálnom predaji výrobkov, ktoré majú byť použité ako príslušenstvo konkrétnych výrobkov majiteľa práv vyplývajúcich z týchto dizajnov s cieľom vysvetliť alebo ukázať prepojené použitie takto predávaných výrobkov a konkrétnych výrobkov majiteľa uvedených práv, vykonáva činnosť spočívajúcu v reprodukcii na účely „citácie“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c), a v prípade, že to tak je, za akých okolností možno takúto reprodukciiu pripustiť.
- 69 V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné poukázať na to, že obmedzenie práv vyplývajúcich z dizajnu spoločenstva, tak ako je uvedené v článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002, sa uplatňuje, keď je použitie takýchto chránených dizajnov tretími osobami na účely citácie „reprodukciiou“ uvedených dizajnov. Dvojjazerné zobrazenie výrobku, ktorý zodpovedá dizajnu spoločenstva, môže byť takouto reprodukciiou.
- 70 Následne je potrebné preskúmať, či uvedená reprodukcia bola uskutočnená s cieľom „citácie“. V tejto súvislosti článok 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 v súvislosti s pojmom „citácia“ nijakým spôsobom neodkazuje na právo členských štátov. Z požiadaviek jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti pritom vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a pôsobnosť, si v zásade vyžaduje v celej únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať nielen znenie tohto ustanovenia, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri najmä rozsudky z 3. septembra 2014, Deckmyn a Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14, ako aj z 10. decembra 2015, Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, bod 21).
- 71 Pokiaľ ide o formuláciu použitú v článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002, z porovnania rôznych jazykových verzií tohto ustanovenia vyplýva, že obsahujú rozdiely, keďže niektoré verzie, najmä francúzska a holandská, používajú výraz „ilustrácia“, kým iné pojem „citácia“, tak ako to uviedol v bode 74 svojich návrhov generálny advokát.

- 72 Podľa ustálenej judikatúry však nemožno uprednostniť čisto doslovný výklad jednej či niekoľkých jazykových verzií textu práva Únie a súčasne vylúčiť ostatné verzie, pretože jednotné uplatňovanie ustanovení práva Únie si predovšetkým vyžaduje, aby sa tieto ustanovenia vykladali z hľadiska verzií vypracovaných vo všetkých jazykoch. V prípade rozporu medzi rôznymi jazykovými zneniami textu Únie sa má predmetné ustanovenie vykladať v závislosti od všeobecnej štruktúry a účelu právnej úpravy, ktorého je súčasťou (pozri najmä rozsudky zo 4. septembra 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, bod 46 a citovanú judikatúru, ako aj z 26. apríla 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, bod 35).
- 73 Pokiaľ ide o cieľ nariadenia č. 6/2002, je potrebné poukázať na to, že podľa svojich odôvodnení 6 a 7 zakotvuje ochranu dizajnov na jednom území zahrňujúcim všetky členské štáty, teda zosilnenú ochranu dizajnu, ktorá najmä podporuje inovácie a vývoj nových výrobkov a investície na ich výrobu. Súdny dvor už takisto spresnil, že cieľ tohto nariadenia spočíva v zabezpečení účinnej ochrany dizajnov Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. februára 2012, Celaya Empananza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, bod 44).
- 74 Ustanovenia, ktorými sa obmedzujú práva priznané majiteľovi takého dizajnu v zmysle uvedeného nariadenia, ako je jeho článok 20 ods. 1 písm. c), musia byť predmetom doslovného výkladu, ktorý však nemôže narušiť potrebný účinok takto stanoveného obmedzenia a byť v rozpore s jeho účelom (pozri analogicky rozsudok z 1. decembra 2011, Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, body 109 a 133).
- 75 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že článok 20 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 vo svojom písmene a) stanovuje obmedzenie práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva v prospech činnosti vykonanej súkromne a na nekomerčné účely. Keďže obmedzenie práv vyplývajúcich z dizajnu spoločenstva stanovené v písmene c) článku 20 ods. 1 sa líši od obmedzenia stanoveného v uvedenom písmene a), je potrebné sa domnievať, že reprodukcie, ktoré sú v písmene c) uvedené, musia byť vypracované v rámci komerčnej činnosti.
- 76 Pokiaľ ide o pôsobnosť pojmu „citácia“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002, na jednej strane je potrebné poukázať na to, že toto ustanovenie má za cieľ obmedziť práva vyplývajúce z dizajnu Spoločenstva v prospech reprodukcí, ktoré slúžia ako základ vysvetlení alebo komentárov toho, kto sa na toto obmedzenie odvoláva. Na druhej strane vzhľadom na cieľ nariadenia č. 6/2002 uvedený v bode 73 tohto rozsudku, obmedzovanie podniku, ktorý je výrobcom nových výrobkov, ktoré majú byť kompatibilné s už existujúcimi výrobkami zodpovedajúcimi dizajnom Spoločenstva vo vlastníctve iného podniku, používať zobrazenia týchto existujúcich výrobkov pri legálnom predaji svojich vlastných výrobkov s cieľom vysvetliť alebo ukázať prepojené použitie týchto dvoch kategórií výrobkov, by mohlo odrádzať od inovácie, čomu sa práve uvedené nariadenie snaží vyhnúť, tak ako na to v bode 75 svojich návrhov poukazuje generálny advokát.
- 77 Preto tretia osoba, ktorá uvádza legálne na trh výrobky, ktoré sú určené na použitie s konkrétnymi výrobkami zodpovedajúcimi dizajnu Spoločenstva, pričom uvedené dizajny reprodukuje s cieľom vysvetliť alebo ukázať prepojené použitie výrobkov, ktoré predáva, a výrobkov zodpovedajúcich chránenému dizajnu, vykonáva činnosť spočívajúcu v reprodukcii na účely „citácie“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002.
- 78 Pokiaľ ide o otázky vnútroštátneho súdu týkajúce sa podmienok, za ktorých je možné sa na toto obmedzenie odvolávať, je potrebné pripomenúť, že z článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 vyplýva, že uvedené obmedzenie je podmienené dodržaním troch kumulatívnych podmienok, ktoré spočívajú v tom, že reprodukcia je v súlade s poctivým obchodným stykom, že sa ňou neprimerane nepoškodzuje bežné využívanie dizajnu a že sa uvedie zdroj.
- 79 Pokiaľ ide po prvé o podmienku súladu reprodukcí vyhotovených na účely citácie s poctivým obchodným stykom, Súdny dvor už uskutočnil výklad pojmu „čestné konanie v priemysle alebo obchode“ uvedeného najmä v článku 6 ods. 1 písm. c) prvej smernice Rady 89/104/EHS

z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) v tom zmysle, že je vyjadrením povinnosti lojality vo vzťahu k oprávneným záujmom majiteľa ochrannej známky (rozsudok zo 17. marca 2005, Gillette Company a Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, bod 41, ako aj citovaná judikatúra). Túto judikatúru je potrebné uplatniť *mutatis mutandis* na účely výkladu pojmu „poctivý obchodný styk“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002.

- 80 Reprodukcia chránených dizajnov na účely citácie alebo vyučovania nie je v súlade s poctivým obchodným stykom v zmysle tohto ustanovenia, ak je vyhotovená tak, že vzniká dojem obchodného prepojenia medzi treťou osobou a majiteľom práv vyplývajúcich z uvedených dizajnov, alebo ak tretia osoba, ktorá sa chce v rámci obchodovania s výrobkami používanými spoločne s výrobkami zodpovedajúcimi chránenému dizajnu odvolať na obmedzenie uvedené v tomto ustanovení, poruší práva, ktoré z dizajnu vyplývajú pre jeho majiteľa a sú chránené článkom 19 nariadenia č. 6/2002, alebo napokon, ak táto tretia osoba získa neoprávnený zisk z obchodnej povesti uvedeného majiteľa (pozri analogicky rozsudok zo 17. marca 2005, Gillette Company a Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, body 42, 43 45, 47, ako aj 48).
- 81 Vnútroštátny súd má overiť dodržanie podmienky súladu reprodukcí vyhotovených na účely citácie s poctivým obchodným stykom, pričom musí v tejto súvislosti zohľadniť všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci, najmä celkovú prezentáciu výrobku, ktorý uvádza tretia osoba na trh.
- 82 Pokiaľ ide po druhé o podmienku, aby reprodukcie vyhotovené na účely citácií neprímerane nepoškodzovali bežné využívanie dizajnu Spoločenstva, je potrebné poukázať na to, že táto podmienka má za cieľ najmä zabrániť tomu, aby reprodukcia na účel citácie negatívne ovplyvnila obchodné záujmy, ktoré majiteľ práv vyplývajúcich z dizajnu môže mať v súvislosti s bežným využívaním uvedených dizajnov. Vnútroštátny súd už uviedol, že podľa neho je táto druhá podmienka v prejednávanych veciach splnená.
- 83 Pokiaľ ide po tretie o povinnosť uviesť zdroj, je potrebné konštatovať, že článok 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 neupravuje spôsob, akým sa má zdroj uvádzať. Ako sa konštatovalo v bode 75 tohto rozsudku, toto ustanovenie má za cieľ dovoliť použitie dizajnov Spoločenstva na účely citácie a vyučovania pri obchodnej činnosti, tak ako je to v prejednávanej veci.
- 84 Za týchto okolností je na účely splnenia podmienky uvedenia zdroja najmä potrebné, aby druh uvedenia zdroja, ktorý bol s týmto cieľom zvolený, umožnil riadne informovanému a primerane pozornému a obozretnému spotrebiteľovi ľahko zistiť obchodný pôvod výrobku zodpovedajúcemu dizajnu Spoločenstva.
- 85 Keďže však vo veciach samých je zdroj uvedený prostredníctvom umiestnenia ochrannej známky Únie, ktorá patrí majiteľovi práv vyplývajúcich z chránených dizajnov Spoločenstva, aj v tomto prípade bude úlohou vnútroštátneho súdu, aby určil, či takéto uvedenie zdroja je v súlade s právnou úpravou v oblasti ochranných známk.
- 86 Vzhľadom na uvedené je potrebné na druhú otázku odpovedať, že článok 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že tretia osoba, ktorá bez súhlasu majiteľa práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva používa aj prostredníctvom svojej internetovej stránky zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich takýmto dizajnom pri legálnom predaji výrobkov, ktoré majú byť použité ako príslušenstvo konkrétnych výrobkov majiteľa práv vyplývajúcich z týchto dizajnov s cieľom vysvetliť alebo ukázať prepojené použitie takto predávaných výrobkov a konkrétnych výrobkov majiteľa uvedených práv, vykonáva činnosť spočívajúcu v reprodukcii na účely „citácie“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c), pričom takáto reprodukcia je na základe uvedeného ustanovenia dovolená, ak dodržiava kumulatívne podmienky stanovené v tomto ustanovení, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.

O tretej otázke

- 87 Na úvod je potrebné po prvé uviesť, že v zmysle svojho spresnenia vnútroštátny súd kladie tretiu otázku len pre prípad, že dospeje k záveru, že BigBen Nemecko a BigBen Francúzsko porušili práva, ktoré spoločnosti Nintendo vyplývajú z dizajnov Spoločenstva, a to tým, že jednak vyrábali, ponúkali, uvádzali do obehu, vyvážali, dovážali a na tieto účely uskladňovali výrobky, s ktorými obchodovali, a jednak používali zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich uvedeným dizajnom v rámci uvádzania výrobkov, ktorých predaj ponúkali, na trh.
- 88 Hoci je pravda, že vnútroštátny súd zatiaľ nerozhodol o existencii porušenia práv vyplývajúcich pre žalobkyňu vo veci samej z dizajnu Spoločenstva, nemožno sa v rozpore s tvrdením Európskej komisie domnievať, že tretia položená otázka je z toho dôvodu neprípustná. Len vnútroštátnym súdom, ktoré v spore rozhodujú, totiž prináleží, aby s ohľadom na konkrétne okolnosti veci posúdili tak nevyhnutnosť rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vydanie svojho rozsudku, ako aj relevantnosť otázok, ktoré predkladajú Súdnemu dvoru. Okrem toho konštatovanie takeého porušenia v sporoch vo veci samej nie je čisto hypotetické (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. mája 2017, HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, bod 24).
- 89 Po druhé je potrebné spresniť, že tretia otázka vnútroštátneho súdu sa vzťahuje iba na sankcie a opatrenia, ktoré požaduje žalobkyňa vo veci samej a sú uvedené v bode 47 tohto rozsudku, pričom článok 89 ods. 1 písm. a) až c) nariadenia č. 6/2002 ich neupravuje autonómym spôsobom.
- 90 Po tretie je táto otázka vnútroštátneho súdu založená na predpoklade, podľa ktorého sa článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 uplatňuje na situáciu, ako je tá vo veci samej. Vnútroštátny súd sa teda pýta na výklad pojmu „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle tohto článku 8 ods. 2 za okolností ako vo veci samej, keď sú každej žalobkyňi vo veci samej vytýkané viaceré porušenia, ku ktorým došlo v rôznych členských štátoch Únie. Pýta sa tiež, či sa zákon označený v zmysle tohto ustanovenia uplatňuje podľa článku 15 nariadenia č. 864/2007 aj na úkony iných osôb poskytujúcich súčinnosť.
- 91 V tejto súvislosti je predovšetkým potrebné poukázať na to, že článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 je formulovaný v tom zmysle, že mimozmluvný záväzok vyplývajúci z porušenia jednotného práva duševného vlastníctva Spoločenstva sa spravuje právnym poriadkom krajiny, na území ktorej došlo k porušeniu, pokiaľ ide o otázky, na ktoré sa nevzťahuje príslušný právny nástroj Únie.
- 92 Je nepochybné, že sankcie a opatrenia, ktoré sa v prejednávanych veciach navrhujú proti žalovaným vo veci samej a sú predmetom tretej prejudiciálnej otázky, sú medzi sankciami a opatreniami spadajúcimi do článku 88 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 6/2002 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, body 52 až 54).
- 93 Tieto ustanovenia však neupravujú uvedené sankcie a opatrenia autonómym spôsobom, ale odkazujú, tak ako to bolo uvedené v bodoch 47 a 89 tohto rozsudku, na právo členských štátov, ktoré určujú, vrátane ich medzinárodného práva súkromného. Preto vzhľadom na to, že medzinárodné právo súkromné členských štátov, s výnimkou Dánskeho kráľovstva, bolo, pokiaľ ide o kolízne normy právnych poriadkov uplatniteľných v občianskej a obchodnej oblasti na mimozmluvné záväzky, zjednotené prijatím nariadenia č. 864/2007, a to vrátane takýchto záväzkov vyplývajúcich z porušení jednotného práva duševného vlastníctva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2016, ERGO Insurance a Gjensidige Baltic, C-359/14 a C-475/14, EU:C:2016:40, bod 37), uvedený odkaz sa v súvislosti s medzinárodným právom súkromným má chápať v tom zmysle, že sa vzťahuje na ustanovenia tohto nariadenia.

- 94 Keďže pojem „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 neobsahuje s cieľom určenia jeho zmyslu a pôsobnosti nijaký odkaz na právo členských štátov, znenie takého ustanovenia práva Únie sa v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 70 tohto rozsudku má v celej Únii vykladať autonómne a jednotne, pričom sa musí zohľadniť kontext ustanovenia a cieľ sledovaný dotknutou právnou úpravou, ktorej je súčasťou.
- 95 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že znenie článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 sa vo svojom francúzskom znení vzťahuje na právny poriadok krajiny, v ktorej „došlo k porušeniu“. Takéto znenie neumožňuje určiť, či sa tento pojem vzťahuje na aktívne konanie osoby, ktorá sa dopustila porušenia v krajine, ktorá bola takto označená, s výnimkou miesta, na ktorom sa prejavujú účinky tohto porušenia. Naopak, iné jazykové verzie uvedeného ustanovenia, ako sú španielska, nemecká, talianska, litovská, holandská, portugalská, slovinská a švédska verzia, sú v tejto súvislosti explicitnejšie, keďže odkazujú na právo krajiny, v ktorej „bolo spôsobené porušenie“. To isté platí v prípade anglickej jazykovej verzie, ktorá odkazuje na právo krajiny, „v ktorej bolo vykonané porušenie“.
- 96 Pokiaľ ide o celkovú štruktúru a kontext, do ktorého spadá článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007, z odôvodnenia 16 uvedeného nariadenia vyplýva, že jednotné pravidlá by mali zvýšiť predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a zabezpečiť primeranú rovnováhu medzi záujmami osoby, o ktorej sa tvrdí, že je zodpovedná, a záujmami poškodenej osoby. S týmto cieľom toto nariadenie stanovuje ako všeobecnú zásadu pravidlo *lex loci damni*, zakotvenú v jeho článku 4 ods. 1, podľa ktorej sa mimozmluvný záväzok spravuje právnym poriadkom krajiny, na území ktorej vznikla škoda.
- 97 Ako však vyplýva z odôvodnenia 19 nariadenia č. 864/2007, normotvorca Únie predsa uznal, že pre osobitné kategórie civilných deliktov, pre ktoré všeobecné pravidlo neumožňuje dosiahnuť rozumnú rovnováhu medzi záujmami zúčastnených subjektov, je potrebné stanoviť osobitné pravidlá, pričom článok 8 ods. 2 uvedeného nariadenia predstavuje takéto pravidlo v oblasti mimozmluvných záväzkov vyplývajúcich z porušenia jednotného práva duševného vlastníctva.
- 98 Z toho vyplýva, že vzhľadom na to, že článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 stanovuje osobitné kritérium väzby, ktoré sa líši od všeobecnej zásady *lex loci damni* stanovenej v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, toto kritérium týkajúce sa práva „krajiny, na území ktorej došlo k porušeniu“ sa má chápať ako odlišné v porovnaní s kritériom krajiny, „na území ktorej vznikla škoda“ podľa článku 4 ods. 1 rovnakého nariadenia. Pojem „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle článku 8 ods. 2 rovnakého nariadenia sa preto má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na krajinu miesta, na ktorom došlo ku skutočnosti vedúcej k vzniku škody, teda na krajinu, v ktorej došlo k porušeniu.
- 99 Je však potrebné uviesť, že spory súvisiace s porušením práva duševného vlastníctva sú typické mimoriadnou zložitosťou, ako v podstate konštatoval v bode 64 svojich návrhov generálny advokát. Nie je výnimočné, že rovnakému žalovanému sa vytýkajú viaceré porušenia, takže pokiaľ ide o miesto, na ktorom došlo ku skutočnosti vedúcej k vzniku škody, môžu byť kritériom väzby, ktorá je relevantná na účely určenia rozhodného práva, viaceré miesta.
- 100 Na jednej strane totiž podľa článku 19 ods. 1 a 2 nariadenia č. 6/2002, a ako bolo uvedené v bode 49 tohto rozsudku, dizajn Spoločenstva dáva svojmu majiteľovi výlučné právo využívať ho a brániť akejkoľvek tretej strane, ktorá nemá jeho súhlas, aby ho využívala. „Využívaním“ v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie najmä vytvorenie, ponúkание, uvedenie na trh, dovoz, vývoz alebo používanie výrobku, na ktorom je dizajn použitý alebo na ktorom je dizajn stelesnený, alebo skladovanie tohto výrobku na takéto účely.
- 101 Na druhej strane tituly jednotného duševného vlastníctva sú chránené na celom území Únie, pričom k porušeniam môže dôjsť vo viacerých členských štátoch, čo spôsobuje, že určenie hmotného práva uplatniteľného na otázky, ktoré nie sú autonómne upravené príslušným právnym nástrojom Únie, sa dá len do malej miery predvídať.

- 102 Súdny dvor už spresnil, že nariadenie č. 864/2007 má podľa jeho odôvodnení 6, 13, 14 a 16 za cieľ zaručenie predvídateľnosti výsledku sporov, právnej istoty, pokiaľ ide o rozhodné právo, a jednotného uplatňovania uvedeného nariadenia vo všetkých členských štátoch (rozsudok zo 17. novembra 2011, Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, bod 34). Okrem toho normotvorca Únie mal stanovením kritérií väzby upravených v tomto nariadení, tak ako to vyplýva z odôvodnení 16 a 19 nariadenia č. 864/2007, v úmysle vytvoriť primeranú rovnováhu medzi záujmami osoby, o ktorej sa tvrdí, že je zodpovedná, a záujmami poškodenej osoby. Kritérium väzby stanovené v článku 8 ods. 2 tohto nariadenia je preto potrebné vykladať pri zohľadnení cieľov pripomenutých vyššie, ako aj vlastností oblasti, v rámci ktorej sa má toto kritérium uplatňovať.
- 103 Vzhľadom na tieto ciele je za okolností, keď sa rovnakému žalovanému vytykajú rôzne porušenia, ktoré spadajú pod pojem „využívanie“ v zmysle článku 19 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 a došlo k nim vo viacerých členských štátoch, potrebné na účely zistenia skutočnosti vedúcej k vzniku škody posúdiť všeobecným spôsobom konanie uvedeného žalovaného s cieľom určiť miesto, kde došlo k pôvodnému porušeniu, z ktorého vytykané konanie vyplýva, alebo kde hrozilo, že k nemu dôjde, a nie odkazovať na každé jednotlivé porušenie.
- 104 Takýto výklad umožňuje konajúcemu súdu jednoducho identifikovať rozhodné právo, keď použije jednotné kritérium väzby spojené s miestom, na ktorom došlo alebo hrozí, že dôjde k porušeniu, z ktorého vyplývajú viaceré skutky vytykané žalovanému, v súlade s cieľmi pripomenutými v bode 102 tohto rozsudku. Tento výklad tiež umožňuje zaručiť predvídateľnosť zákona, ktorý bol takto určený pre všetkých účastníkov sporov týkajúcich sa porušení práv duševného vlastníctva Únie.
- 105 Vnútroštátny súd sa okrem toho pýta na určenie rozhodného práva v zmysle článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 za okolností ako vo veci samej.
- 106 Prvá hypotéza vnútroštátneho súdu sa týka situácie, v ktorej sa hospodárskemu subjektu vytyka, že bez súhlasu majiteľa práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva navrhol prostredníctvom svojej internetovej stránky predaj výrobkov, ktoré údajne uvedené práva porušujú, pričom táto stránka je prístupná pre spotrebiteľov nachádzajúcich sa v iných členských štátoch, ako je ten, v ktorom má sídlo pôvodca uvedeného porušenia.
- 107 V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že konanie, ktorým hospodársky subjekt v rámci elektronického obchodu ponúka na svojej internetovej stránke, ktorá je určená pre spotrebiteľov nachádzajúcich sa vo viacerých členských štátoch, výrobky v rozpore s právami vyplývajúcimi z dizajnov Spoločenstva, pričom uvedené výrobky je možné vidieť na obrazovke a prostredníctvom tejto stránky si ich objednať, predstavuje ponuku na predaj týchto výrobkov. Takýto hospodársky subjekt tak v zmysle článku 19 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 na svojej internetovej stránke ponúka a uvádza na trh výrobky, ktorými údajne došlo k porušeniu, pričom takéto konanie spadá do pôsobnosti pojmu „využívanie“ v zmysle uvedeného ustanovenia.
- 108 Za týchto okolností je však potrebné sa domnievať, že skutočnosť vedúca k vzniku škody spočíva v tom, že hospodársky subjekt ponúkol na predaj výrobky, ktorými údajne došlo k porušeniu, a to najmä zverejnením ponuky na svojej internetovej stránke. Miestom, na ktorom došlo ku skutočnosti vedúcej k vzniku škody v zmysle článku 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007, je preto miesto, na ktorom uvedený hospodársky subjekt začal zverejňovať ponuky na svojej internetovej stránke.
- 109 Pokiaľ ide o druhú hypotézu vnútroštátneho súdu, na základe ktorej sa tento súd pýta na rozhodné právo v prípade, že hospodársky subjekt nechá treťou stranou dopraviť výrobky, ktorými údajne dochádza k porušeniu práv chránených dizajnom Spoločenstva, do iného členského štátu, ako je štát, v ktorom má uvedený hospodársky subjekt sídlo, je potrebné zdôrazniť, ako bolo uvedené v bode 103 tohto rozsudku, že na účely zistenia skutočnosti vedúcej k vzniku škody v zmysle článku 8 ods. 2

nariadenia č. 864/2007 je potrebné všeobecne posúdiť konanie žalovaného s cieľom určiť miesto, kde došlo k pôvodnému porušeniu, z ktorého vytykajú konanie vyplýva, alebo kde hrozilo, že k nemu dôjde, a nie odkazovať na každé jednotlivé porušenie vytykajú uvedenému žalovanému.

- 110 Pokiaľ ide napokon o otázku vnútroštátneho súdu týkajúcu sa rozhodného práva v prípade konania iných osôb poskytujúcich súčinnosť, je potrebné konštatovať, že vnútroštátny súd neuviedol dôvody, ktoré ho viedli k pochybnostiam o výklade článku 15 nariadenia č. 864/2007 a umožnili by Súdnemu dvoru užitočne odpovedať na túto otázku, ktorá preto musí byť v zmysle článku 94 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora považovaná za neprípustnú.
- 111 Vzhľadom na uvedené je potrebné na tretiu otázku odpovedať, že článok 8 ods. 2 nariadenia č. 864/2007 sa má vykladať v tom zmysle, že pod pojmom „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle tohto ustanovenia, sa myslí miesto, na ktorom došlo ku skutočnosti vedúcej k vzniku škody. Ak sa rovnakému žalovanému vytykajú rôzne porušenia, ku ktorým došlo v rôznych členských štátoch, je na účely zistenia skutočnosti vedúcej k vzniku škody potrebné všeobecne posúdiť konanie uvedené žalovaného s cieľom určiť miesto, kde došlo k pôvodnému porušeniu, z ktorého vytykajú konanie vyplýva, alebo kde hrozilo, že k nemu dôjde, a nie odkazovať na každé jednotlivé vytykajú porušenie.

O trovách

- 112 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Nariadenie Rady (ES) č. 6/2002 z 12. decembra 2001 o dizajnoch spoločenstva v spojení s článkom 6 bodom 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veciach samých, keď sa medzinárodná právomoc súdu pre dizajn Spoločenstva, na ktorý bola podaná žaloba pre porušenie, zakladá v súvislosti s prvým žalovaným na článku 82 ods. 1 nariadenia č. 6/2002 a v súvislosti s druhým žalovaným so sídlom v inom členskom štáte na tomto článku 6 bode 1 v spojení s článkom 79 ods. 1 nariadenia č. 6/2002, s odôvodnením, že druhý žalovaný vyrába a dodáva pre prvého výrobky, ktoré tento uvádza na trh, uvedený súd môže na návrh žalobkyne vydať príkazy v súvislosti s druhým žalovaným, ktoré sa týkajú opatrení spadajúcich do článku 89 ods. 1 a článku 88 ods. 2 nariadenia č. 6/2002 a ktoré zároveň pokrývajú také konania tohto druhého žalovaného, ktoré sa netýkajú vyššie uvedeného dodávateľského reťazca, pričom uvedené príkazy sa uplatňujú na celé územie Európskej únie.
2. Článok 20 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 6/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že tretia osoba, ktorá bez súhlasu majiteľa práv vyplývajúcich z dizajnu Spoločenstva používa aj prostredníctvom svojej internetovej stránky zobrazenia výrobkov zodpovedajúcich takýmto dizajnom pri legálnom predaji výrobkov, ktoré majú byť použité ako príslušenstvo konkrétnych výrobkov majiteľa práv vyplývajúcich z týchto dizajnov, s cieľom vysvetliť alebo ukázať prepojené použitie takto predávaných výrobkov a konkrétnych výrobkov majiteľa uvedených práv, vykonáva činnosť spočívajúcu v reprodukcii na účely „citácie“ v zmysle článku 20 ods. 1 písm. c), pričom takáto reprodukcia je na základe uvedeného ustanovenia dovolená, ak dodržiava kumulatívne podmienky stanovené v tomto ustanovení, čo musí posúdiť vnútroštátny súd.

3. Článok 8 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (RÍM II) sa má vykladať v tom zmysle, že pod pojmom „krajina, na území ktorej došlo k porušeniu“ v zmysle tohto ustanovenia, sa myslí miesto, na ktorom došlo ku skutočnosti vedúcej k vzniku škody. Ak sa rovnakému žalovanému vytýkajú rôzne porušenia, ku ktorým došlo v rôznych členských štátoch, je na účely zistenia skutočnosti vedúcej k vzniku škody potrebné všeobecne posúdiť konanie uvedeného žalovaného s cieľom určiť miesto, kde došlo k pôvodnému porušeniu, z ktorého vytýkané konanie vyplýva, alebo kde hrozilo, že k nemu dôjde, a nie odkazovať na každé jednotlivé vytýkané porušenie.

Podpisy